

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สยบฟ้า
พิชิตปฐพี

นฤสารท
สิ้น
วุ่นวาย

將
棋

Mao Ni ฌึ๋น มดแดง แผล

ทดลองอ่าน

เกมหมากล้อม

ทดลองอ่าน

22

สำนักพิมพ์

Mao Ni 毛尼

ทดลองอ่าน

ສອນພໍ່
ທີ່ເຈັບປຸ້ນ

將
起

สยบฟ้ามืดปฐพี 22

Mao Ni เขียน มถแหง แปล

《将夜》 Jiang Ye

Volume 22

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2381-5

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษคุณภาพสูง

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สยบฟ้าพิชิตปฐพีเล่ม 22 นี้ก็เป็นเล่มสุดท้ายของภาคสาม ฤๅสูรท
อันรุ่มรวยแล้ว ภาคนี้นับว่าสั้นที่สุด ทว่าก็เปิดเผยปมสำคัญของเรื่องราว
มากที่สุดเช่นกัน

ถ้ายังจำได้ บทนำของเรื่องนี้คือการที่ศิษย์สี่ญจรถั่วปฐพีของนิยายพุทธ
เต๋า และมารยืนถกกันถึงร่องคำและตำนานโลกแห่งความมืด บัดนี้เวลาผ่านไป
สิบหกปี พุทธ เต๋า มาร และสถานศึกษากำลังจะมาพร้อมหน้าพร้อมตากัน
อีกครั้ง ณ วัดลั่นเคอ ด้วยวาระของตำนานโลกแห่งความมืดเช่นเคย แต่ที่ต่าง
ไปคือปริศนาสำคัญที่สุดกำลังจะได้รับการเฉลยแล้ว ว่าใครกัน...คือคนที่จะ
ชักนำความมืดให้ลึนกินโลกใบนี้!!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

สวัสดิ์คือนักอ่าน หายหน้ากันไปนานหลังจากกระบี่เทพสังหารจบ คราวนี้มีนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีย้อนยุคมาเสนอค่ะ

นิยายเรื่องนี้ดำเนินเรื่องขึ้นในแคว้นต้าถัง ซึ่งผู้เขียนใช้ข้อมูลบางอย่างของราชวงศ์ถังของจีนมาอ้างอิงเพื่อให้ง่ายต่อการดำเนินเรื่องอย่างเช่น ตำแหน่งขุนนาง เป็นยุคที่เกิดทุนยกย่องผู้ฝึกดาบว่าเป็นผู้ที่มีความเก่งกาจสามารถจุดเทพเจ้า ตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่ใช้ชีวิตต่ำต้อย ไม่มีคุณสมบัติในการฝึกดาบ แต่อาศัยความเด็ดเดี่ยวแน่วแน่และมั่นสมองระดับอัจฉริยะของภพก่อน รวมถึงโชคชะตาเข้าขั้นปาฏิหาริย์ไต่เต้าขึ้นสู่จุดสูงสุด

ผู้แปลมีความเห็นว่าผู้เขียนมีความรู้ลึกซึ้งทั้งด้านปรัชญาและประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดผ่านตัวหนังสือได้อย่างมีอรรถรส ส่วนตัวละครแต่ละตัวก็มีจุดเด่นน่าสนใจ อ่านแล้วให้ความรู้สึกละหลกหลายอารมณ์ บทนี้เร้าใจ นอกจากนี้ผู้เขียนยังสอดแทรกอารมณ์ขันเป็นระยะ จึงอยากนำเสนอให้เพื่อนๆ ได้อ่าน หวังว่าจะถูกคือนักอ่านทุกคนนะคะ

คารวะจากใจ

มดแดง

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

งานขุมนุม

อรหันต์ศิลาในวิหารเดิมที่ทำด้วยสีทอง เวลาผ่านไปสีทองจึงค่อยหลุดล่อน เผยให้เห็นเนื้อหินที่อยู่ข้างใน ด้วยเหตุนี้ ภายใต้อสงไขยของตะเกียง รูปสลักแม้จะดูอ่อนโยนมีเมตตา แต่ก็ให้ความรู้สึกน่ากลัวปะปนอยู่ด้วย

หนึ่งเซวียละสายตาจากอรหันต์องค์แรกมายังองค์ที่สอง มองอย่างใจจดใจจ่อจนลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปสิ้น ไม่กินไม่นอน มีเพียงสองมือที่ขยับเคลื่อนไหวอยู่เบื้องหน้าไม่หยุดนิ่ง

พอดูครบหมดทั้งสี่องค์ มันก็หยิบเบาะเดินไปนั่งหันหน้าเข้าหาความมืดที่หน้าประตูวิหาร หลับตาสำรวจมัจฉานิกทบทวน

หนึ่งคืนผ่านไป แสงอรุณเริ่มสาดส่องพร้อมสายฝนที่โปรยปรายลงมาอีกครั้ง ชับไล่หมอกที่ยังเหลืออยู่บางๆ ให้สลายตัวไปจนทัศนวิสัยโดยรอบดีขึ้น สามารถมองเห็นหลังคาของหมู่วิหารได้อย่างชัดเจน

เสียงระฆังดังแว่วมาจากวิหารส่วนหน้า หนึ่งเซวียลืมตา แวดตามันสาดประกายเจิดจ้าขึ้นนูนก่อนกลับคืนสู่สภาพเดิม

ขณะมองสายฝน มันลองผลึกมือขวา เคลื่อนตามจิตที่มุ่งไปข้างหน้า
พริบตา นั้น หน้าวิหารพลันเกิดลมกระโชก สายฝนแทนที่จะตก
สู่พื้นกลับสาดเอียงไปด้านข้าง เบื้องหน้ามันบังเกิดเป็นสุญญากาศขนาด
มหึมาที่ภายในแห่งสนิท ปราศจากน้ำฝนแม้แต่หยดเดียว และหากมอง
ให้ดีจะพบว่าสุญญากาศนี้มีลักษณะเหมือนฝ่ามือขนาดยักษ์ข้างหนึ่ง
มีทราบผ่านไปนานเท่าใด กลิ่นอายที่ไหลเวียนอยู่บริเวณหน้าวิหาร
จึงค่อยๆ จางหาย สายฝนเริ่มตกใส่พื้นอีกครั้ง ทั้งหมดกลับคืนสู่สภาวะ
ที่ควรเป็น

หนังสือเห็นเช่นนั้นก็ค่อยตระหนักรว่าหนึ่งคืนที่ผ่านไป มันสามารถ
เรียนรู้อันได้รับประโยชน์ไม่น้อย หัวใจจึงอดเด่นแรงด้วยความยินดีปรีดา
มิได้

"ไม่กลัว ตั้งจิต กำราบมาร ขจัดนิรโทษ...คิดไม่ถึงจริงๆ ภายใน
คืนเดียวเจ้าจะสามารถทำความเข้าใจในมหาสมุทรทั้งสิ้นของนิกายพุทธ
เราได้สำเร็จ"

เสียงที่อืดโรยแต่เต็มไปด้วยความปลื้มยินดีของฉิซานต้าซื่อ
ดังมาจากด้านนอก

หนังสือหันไปโขกศีรษะคารวะด้วยความรู้สึกตื่นตัน
เรื่องที่มีมันต้องขอบคุณอีกฝ่ายความจริงมีมากมาย แต่เรื่องที่
ยื่นเฝ้าอยู่ด้านนอกตลอดทั้งคืนด้วยความหวังเฝ้ายามขณะที่มันเข้ามา
ฝึกพุทธ ก็สมควรแล้วที่มันจะโขกศีรษะให้จากใจจริง

ฉิซานต้าซื่อนั้นทางหนึ่งยินดีปรีดา ทางหนึ่งหดหูเศร้าหมอง อันที่จริง
ต่อให้เป็นผู้มีบุญวาสนากับนิกายพุทธมากกว่านี้ มีสติปัญญาล้ำเลิศ
ยิ่งกว่านี้ ก็ยังไม่มีทางเข้าใจความหมายอันลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ในอรหันต์ศิลา
ได้ในเวลาแค่ชั่วข้ามคืน เพราะมุทรามีใช้หลักธรรม ผู้ฝึกจึงยากจะเอาชนะ

เครื่องกันแห่งปัญญาได้ ทว่าเครื่องกันแห่งปัญญาที่วานี้ดูเหมือนจะไม่ส่งผลใดๆ ต่อหญิงเซวียแม้แต่น้อย

กอบปรักเมื่อครู่มันสามารถสัมผัสถึงกลิ่นอายของเหยียนเซิงที่อยู่ในตัวของหญิงเซวีย แม้กลิ่นอายนี้จะเบาบางลงกว่าเมื่อก่อนมากแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้มันจึงเข้าใจแทบจะในทันทีถึงสาเหตุที่หญิงเซวียสามารถเอาชนะเครื่องกันแห่งปัญญาได้

ศิษานต้าซือมองหญิงเซวียพลางรำพึงอยู่ในใจ ศิษย์น้อง หรือนี่ก็คือวิธีที่เจ้าจะดำรงอยู่ในโลกนี้ต่อไป

ขบวนทูตจากแคว้นต่างๆ ททยอยกันมาถึงเขาว่าซาน จากนั้นพวกมันก็ไม่รอช้า รีบเข้าประชุมหารือถึงเรื่องชาวฮวงอพยพลงได้กันในบริเวณวิหารส่วนหน้าทันที ส่วนเหล่าผู้ฝึกฝนก็มาชุมนุมกันในหมู่ตึกและวิหารส่วนกลางเพื่อวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องที่ได้ยินและได้พบเห็นบนเขาว่าซานเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา หลังนี้ยกย้อนไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจิตใจของพวกมันก็มีอาจไม่บังเกิดความยำเกรงเลื่อมใสในตัวของเหยียนเซิง สิบสามกับเทวีแห่งแสงสว่าง ขณะเดียวกันก็พากันคาดเดาว่าเทศกาลอวี๋หลันที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จะมีบุคคลสำคัญ มาปรากฏตัวขึ้นอีกหรือไม่

ด้านหญิงเซวียกับซังซังแม้จะได้รับเชิญให้มาร่วมงานเทศกาลอวี๋หลัน แต่กลับมิได้ให้ความสนใจกับงานนี้มากนัก พวกมันพำนักอยู่ในวิหารด้านหลัง ใช้เวลาไปกับการศึกษาคัมภีร์พุทธ มองอรหันต์ศิลา และติดตามศิษานต้าซือชมรูปวาดบนผนังที่อยู่ตามวิหารต่างๆ ผ่านเวลาไปด้วยจิตใจที่สงบนิ่งและเป็นสุข

แต่ถึงแม้จะมีได้รู้สึกตื่นเต้นไปกับบรรยากาศของงาน หญิงเซวียก็

ยังสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับเทศกาลอวี๋หลันจากฉีซานต้าซือ เพราะถึงอย่างไรนี่ก็เป็นเทศกาลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในแผ่นดิน มีความเป็นมาแปลกพิสดาร โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตำนานแสงแห่งพุทธะหมื่นจั่งสะกดโลกแห่งความมืด สะกดความอยากรู้ให้กับมันได้มากเป็นพิเศษ

"นิกายพุทธไหนเลยจะมีความสามารถถึงขั้นสะกดโลกแห่งความมืดได้ แรกเริ่มเดิมทีเทศกาลนี้เป็นเพียงแค่การวิงวอนร้องขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้โลกแห่งความมืดมาเยือน ต่อมาจึงค่อยๆ กลายเป็นการประชุมของเหล่ายอดผู้ฝึกงานเพื่อร่วมหารือกันว่าจะรับมืออย่างไรดี ทว่าวันเวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า โลกแห่งความมืดก็ยังไม่มาเยือนสักที สุดท้ายตำนานนี้จึงกลายเป็นเพียงแค่ตำนานไปจริงๆ ไม่มีผู้ฝึกงานคนใดให้ความสนใจอีก"

ฉีซานต้าซือยิ้มเล็กน้อยก่อนกล่าวต่อ

"แต่เทศกาลอวี๋หลันก็ยังคงถูกจัดขึ้นทุกปีโดยไม่มีกำหนดเวลาเป็นที่แน่นอน เพราะแม้จะสูญเสียดั้งเดิมไปเสียแล้ว แต่นิกายพุทธเราก็ไม่ยอมเสียโอกาสในการแสดงตัวไป"

หญิงเซวี่ยถามอย่างนឹกสงสัย

"แต่วันเยวี่ยหลุนถูกขนานนามว่าดินแดนแห่งเจ็ดสิบสองวัด อีกรั้งเจ็ดสิบสองวัดที่ว่านี้ก็ล้วนเป็นวัดที่มีชื่อเสียงมีความสำคัญทั้งนั้น หากนับวัดธรรมดาๆ รวมเข้าไปด้วย เก่งว่าคงจะมีจำนวนเกินพัน กอปรกับตัวแคว้นยังอยู่ติดกับทุ่งร้างทางทิศตะวันตก ใกล้กับวัดเสวี่ยนคงยิ่งกว่าสถานที่อื่นๆ แล้วเหตุใดนิกายพุทธจึงไม่จัดงานชุมนุมเทศกาลอวี๋หลันขึ้นในแคว้นเยวี่ยหลุนเล่า อย่างเช่นจัดที่วัดไป่ถ่า"

ฉีซานต้าซือไม่ตอบแต่ถามกลับ

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าวัดสำคัญแห่งแรกที่วัดเสวี่ยนคงสร้างไว้ในดินแดน

โลกียะอยู่ ณ ที่ใด"

หญิงเซวียสายหน้า

จีซานดำชื้อชี้หลังคาของหมู่วิหารมากมายที่ซ้อนทับกันชั้นแล้วชั้นเล่าตรงหน้า

"ก็คือที่นี่"

หญิงเซวียรู้สึกประหลาดใจ พยายามคิดหาเหตุผลของข้อเท็จจริงนี้

จีซานดำชื้อคล้ายอ่านความคิดมันออก จึงกล่าวยิ้มๆ

"เพราะที่นี้อยู่ใกล้กับวัดเสวียนคงมากที่สุด"

หญิงเซวียตะลึงลาน คิดในใจ วัดเสวียนคงอยู่ถึงสุดขอบฟ้าทางทิศตะวันตก ในขณะที่วัดลั่นเคออยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของจงหยวน อีกทั้งหากยืนอยู่บนยอดเขาว่าซานยังเห็นได้แต่ทะเลที่ไกลสุดลูกหูลูกตาดังนั้นจึงสมควรพูดว่าสถานที่ทั้งสองแห่งนี้อยู่ใกล้กันคนละทิศละทางต่างหาก ไฉนอีกฝ่ายจึงกล่าวเช่นนั้น

จีซานดำชื้ออธิบาย

"ว่ากันว่าตอนปฐมพุทธะเดินทางผ่านมาที่ยอดเขานี้ ขณะที่เหล่าศิษย์กำลังนั่งพักผ่อนมากล่อมกันอยู่ จู่ๆ ปฐมพุทธะก็สัมผัสรับรู้อะไรบางอย่าง จึงทอดตามองลงไปที่เชิงเขา ก่อนชี้กำหนดตำแหน่งที่ตั้งของวัดลั่นเคอ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะวัดลั่นเคอที่พวกเรากำลังยืนอยู่มีทางเชื่อมที่มองไม่เห็นด้วยตา กับวัดเสวียนคง"

ทางเชื่อมที่มองไม่เห็นด้วยตา? หญิงเซวียยิ่งฟังยิ่งงุนงง

"เล่ากันว่าปฐมพุทธะพอสำเร็จมรรคาสูงสุดของการเดินทางฝ่าจักรวาลก็ก่อเจดีย์ศิลาขึ้นอย่างง่าย ๆ องค์หนึ่งตรงบริเวณที่ชี้บอกเจดีย์องค์นั้นสามารถนำพาหลวงจีนในวัดไปยังดินแดนสุขาวดีที่อยู่

สุดขอบฟ้าทางทิศตะวันตกได้"

หนึ่งเซวี่ยขมวดคิ้ว น้ำเสียงแฝงความแตกตื่นตกใจเอาไว้

"ข้าเคยได้ยินแต่เพียงว่ากองทัพดำดั่งกับอาศรมเทพแห่งซีหลิง มีค่ายกลยันต์ที่มีอาณูภาพร้ายกาจสามารถใช้ส่งชาวสิ้นๆ ได้ แต่ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีค่ายกลที่สามารถส่งคนไปยังสถานที่อันไกลโพ้นได้ นี่มีเซดานไร่ระยะที่ไล่ลือกันหรือหรือ"

ฉีซานต้าซือตอบ

"นิกายพุทธไม่มีด้านเบิกนภา จึงไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่าด้านไร่ระยะ แต่ด้วยความสามารถและความเข้าใจต่อสรรพสิ่งในโลกหล้าของปฐมพุทธะ การคิดวิธีเยี่ยงนี้ออกมาย่อมมิใช่เรื่องที่เหนือความคาดหมายแต่อย่างใด"

หนึ่งเซวี่ยนึกถึงประสบการณ์แปลกพิสดารในกระดานหมากล้อมที่มันกับซังซังประสบพบเจอ กับบันทึกของปฐมพุทธะที่หลายวันมานี้ มันพกดติดกายไว้ตลอดเวลา ก็บังเกิดความเชื่อขึ้นเช่นกัน ถามต่อว่า

"แล้วเจดีย์องค์นั้นตอนนี้อยู่ที่ใด"

ฉีซานต้าซือยิ้มเศร้า

"สิ่งปลูกสร้างไม่ว่าจะใหญ่โตมโหฬารเพียงใดก็ต้องถูกลมถูกฝนกัดกร่อน ปฐมพุทธะต่อให้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรเพียงใด ผ่านไปหลายร้อยหลายพันปี พลังที่ทิ้งไว้ก็ย่อมต้องสูญสลายไปกับกาลเวลา เจดีย์องค์นั้นหากมีอยู่จริงก็คงไม่เหลือซากกลายเป็นผืนดินไปนานแล้ว อย่าว่าแต่ร่องรอยของอดีต กระทั่งเศษเสี้ยวของกลิ่นอายก็คงไม่ดำรงอยู่อีก ภายหลังมีหลวงจีนในวัดสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งตรงจุดที่ลือกันว่าเป็นที่ตั้งของเจดีย์ศิลา ซึ่งก็คือวิหารหลังนี้เอง"

ได้ยินคำบอกเล่าของฉีซานต้าซือ หนึ่งเซวี่ยก็รู้สึกปลดปลงกับ

ความไม่จริง

เมื่ออยู่ต่อหน้ากาลเวลา สิ่งอันเป็นนิรันดร์ย่อมมีเพียงแค่ความตายเท่านั้น

เขาว่าซานนับเป็นอาณาเขตของวัดลั่นเคอ แม้เหล่าหลวงจีนในวัดจะไม่ได้สร้างกำแพงล้อมรอบเขา แต่วัดลั่นเคอก็มีพื้นที่กว้างขวางใหญ่โตยิ่ง หากจะเดินจากลานด้านหน้าไปยังวิหารด้านในสุด อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาชั่วรูปใหม่หมดดอก จากจุดนี้สามารถจินตนาการได้ถึงความอลังการของวัดแห่งนี้

ภายในวัดแบ่งพื้นที่ออกเป็นสามส่วน ได้แก่ ส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนหลัง ส่วนหน้านอกจากประตูทางเข้าที่มีความน่าเกรงขามและลานกว้างหน้าสิ่งปลูกสร้างแล้ว ยังมีวิหารที่ดูยิ่งใหญ่ตระการตาอีกสองหลัง ส่วนกลางแม้มีพื้นที่น้อยกว่า แต่ก็ยังประกอบไปด้วยวิหารที่ตั้งกระจายอยู่เกือบสิบหลัง ในขณะที่ส่วนหลังมีพื้นที่น้อยสุด จึงมีวิหารอยู่เพียงแค่หลังเดียว และเป็นบริเวณที่เงียบสงบที่สุด

ฝนฤดูสารทยังคงพร่างพรอมลงมา หลวงจีนในวัดหลายวันนี้ล้วนวุ่นวายอยู่กับการเตรียมงานเฉลิมฉลองเทศกาล ทุตของแต่ละแคว้นทุกวันจะถูกเชิญกันอย่างดูเดียด บรรยากาศในบริเวณวัดส่วนหน้าจึงมีแต่ความตึงเครียด ส่วนเหล่าผู้ฝึกฆานก็สนุกกับการแลกเปลี่ยนความเห็นและศึกษาเรียนรู้จากกันและกัน บรรยากาศในบริเวณวัดส่วนกลางจึงมีแต่ความตื่นเต้นเร้าใจและเงาแวบวาบของกระบี่

มีเพียงวัดส่วนหลังเท่านั้นที่ยังคงเงียบสงบ ช่วงที่ว่างจากการศึกษาคัมภีร์ หินงเขียวยจะพาซังซังไปกางร่มเดินเล่นท่ามกลางสายฝน ฟังเสียงที่ตั้งออกมาจากวิหารแต่ละหลัง แน่นนอน ด้วยพลังฆานของคนทั้งคู่ใน

ขณะนี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะมีผู้ใดสังเกตเห็นพวกมันหากพวกมันไม่ยินยอม

บางครั้งพวกมันยังเดินไปถึงวัดส่วนหน้า มองดูการซ่อมของ คณะนางรำหิงซิวเจาจากในหอเก๋งที่ตั้งอยู่ท่ามกลางแมกไม้หลากสี แค่นี้ได้เห็นเหล่านางงามในวัยกำลังดีรำรำกันจนเหงื่อโชกกาย ผมเผ้ายุ่งสยาย พวกมันก็รู้สึกเจริญตาเจริญใจไม่น้อยแล้ว

ซังซังพอเห็นเสี้ยวเฉ่าซี้แฉะติเตียนสว่างามทั้งหลายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่เฉียบขาด อากัปกริยาท่วงท่าคล้ายหัวหน้าเจียนเข้าไปทุกที ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

การรำรำของคณะหิงซิวเจาในครั้งนี้แม้จะงดงามและยิ่งใหญ่ อลังการไม่เท่าระบำหนี่ฉาง* แต่ก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายความมีมงคลของเทพอัปสรในตำนานของนิกายพุทธอยู่หลายส่วน จึงน่าจะประสบความสำเร็จและได้รับความชื่นชมจากผู้ชมอย่างไม่ต้องสงสัย

หญิงเซียวกับซังซังเพียงยืนมองจากที่ไกล ไม่คิดจะออกไปพบปะกับพวกนาง และก็ไม่ได้คิดจะออกไปร่วมสนทนากับคณะทูตของต้าถัง เสียจนจื่อหลางแม่ทัพใหญ่เจิ้นซี้แจ้งความจำนงขอพบหญิงเซียวผ่านทางหลวงจีนในวัดมาหลายครั้งหลายครา แต่หญิงเซียวไม่ยอมถูกเรื่องราวทางโลกมารบกวนจิตใจในตอนนี้อย่างไร ก็ปฏิเสธไป

ฉีซานต้าซือตอนอธิบายคัมภีร์พุทธเคยกล่าวไว้ ธรรมะคือวิถี การมองโลกอย่างหนึ่ง และที่สำคัญยังเป็นวิถีในการดำรงชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งด้วย

วิธีที่ว่าถูกจอมปราษฎ์ตั้งชื่อล้อเลียนว่าวิธีหุบปาก ถูกเหยียดเชิง

* ระบำหนี่ฉาง หรือระบำเพลงหนี่ฉาง มาจากชื่อเต็มว่า 'หนี่ฉางอวี่อี่' (พลี้อภรณ์พรายรุ่ง) เป็นการแสดงรำย้าชุดหนึ่งในสมัยราชวงศ์ถัง ว่ากันว่าจักรพรรดิถังเสวียนจง หลี่หลงจี้ ทรงพระสุบินว่าได้ไปดวงจันทร์แล้วทอดพระเนตรเห็นการรำย้าชุดนี้ เมื่อตื่นบรรทมจึงทรงประพันธ์บทเพลง 'หนี่ฉางอวี่อี่' ขึ้นและให้หยางกุ้ยเฟยรำย้าประกอบ

ต้าซือเหน็บแนมว่าเป็นการเอาแต่รอคอยเหมือนเต่าที่หดหัวจำศีล อยู่ในกระดอง และถูกศิษย์พี่รองแตกดันว่าเป็นวิธีแสวงตาย ทว่าการดำรงตนอยู่ในขันติและความสงบซึ่งเป็นจุดเด่นของนิกายพุทธก็มีข้อดีเช่นกัน

ที่เห็นได้ชัดคืออาการป่วยของซังซังค่อยๆ ทุเลาลง ส่วนจิตใจของหนิงเซวียก็สงบนิ่งลงไปไม่น้อย ภายหลังเมื่อหนิงเซวียนึกย้อนกลับมา ก็ต้องยอมรับว่าในฤดูสารทของรัชสมัยเทียนฉีปีที่สิบหก ช่วงเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วันในวัดลันเคอกลับเป็นช่วงเวลาชีวิตมันสุขสงบที่สุด เพียงแต่ความสุขสงบนี้เป็นเพียงแค่การปลอบประโลมใจก่อนเกิดเหตุการณ์ที่น่าเศร้าขึ้นเท่านั้น

ในที่สุดวันเทศกาลลวี่หลันก็มาถึง

ผู้คนมากมายหลังไหลมาจากทั่วทุกสารทิศ เมืองเล็กๆ หน้าเขาหว่าซานคึกคักจอแจจนแทบไม่มีที่ให้เดิน ลานหน้าวัดมีแต่คนเดินเบียดเสียด มองไปทางไหนก็เห็นแต่ศิระด้าเป็นพืด มีรู้ว่บนถนนมีรองเท้าถูกเหยียบหลุดไปแล้วก็ข้าง หากไม่มีหลวงจีนน้อยในวัดกับทหารที่ประจำการอยู่ในเมืองออกมาคอยดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย ปานนี้พิธีการคงยากที่จะดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

ทุกแคว้นในจงหยวนต่างส่งคนสำคัญมาร่วมชมขบวนแห่และการแสดง รถม้าแต่ละคันในขบวนแห่เรียกเสียงให้ร้องอย่างสนุกสนาน ตื่นเต้นได้มากมาย แต่นั่นก็ยังเทียบไม่ได้กับเสียงให้ร้องด้วยความยินดีเมื่อคณะนางรำหญิงสาวปรากฏตัว ซึ่งก็เป็นไปตามความคาดหมาย จากนั้นเจ้าอาวาสวัดลันเคอก็นำหลวงจีนทั้งหลายทำพิธีสวดอวยพรให้กับคนทั้งแผ่นดิน ก่อนมีพิธีกรรมบูชาเฝ้าเทียนโดยเดินกวนที่มาจาก

อาศรมเทพแห่งซีหลิง ผู้คนมากมายพากันคุกเข่าโขกศีรษะอยู่กับพื้น
บรรยากาศดุศักร์สิทธิ์น่าเกรงขามเป็นอย่างยิ่ง

หญิงเซวียยืนชมความคึกคักอยู่กับซังซังบนหลังคาวินิจฉัยของวัด
ส่วนหลัง พอเห็นการโขกศีรษะกราบไหว้อย่างเป็นทางการเป็นพิธีรีตองของเหล่า
สาธุศิษย์จากทั้งนิกายพุทธและเต๋า ก็อดหัวร่อขึ้นมาไม่ได้ กล่าวด้วย
สีหน้าขบขัน

"เข้ากันได้หรือนี่"

หลังจบพิธี บรรดาสาวงามจากคณะหงษ์เว้าก็เริ่มทำการแสดง
เรียกเสียงให้ร้องปรบมือดังสนั่นกึกก้องไปทั่วเมือง

เหล่าหลวงจีนชราที่ชมดูการรำรำอันอ่อนช้อยด้วยใบหน้า
เคร่งขรึม มิรู้ว่กำลังนึกถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อหลายสิบปีก่อนอยู่
หรือไม่ บางรูปขอบตาจึงถึงกับรินขึ้น

หญิงเซวียกล่าวอย่างปลดปลง

"ผ่านไปหลายสิบปี ในที่สุดวัดลั่นเคอก็ได้ชมการแสดงชุดเทพธิดา
ไปรยบุปผาอีกครั้ง ดีที่เหลียนเซ็งลาจากโลกนี้ไปแล้ว เทศกาลอวี๋หลัน
ของปีนี้จะผ่านไปได้อย่างราบรื่นปลอดภัย"

สำหรับชาวเมืองกับอาคันตุกะจากต่างถิ่น เทศกาลอวี๋หลัน
คือเทศกาลอันยิ่งใหญ่ คือเรื่องที่ถูกผู้คนกล่าวถึงมากที่สุดในฤดูสารท
ของทุกปี แต่สำหรับบุคคลสำคัญทั้งหลาย เทศกาลอวี๋หลันกลับเป็น
เพียงแค่ข้ออ้างในการเรียกชุมนุมเพื่อถกเถียงถึงเรื่องสำคัญๆ บางเรื่อง
เท่านั้น

ก่อนที่เทศกาลจะเริ่มต้น การประชุมของทูตจากแคว้นต่างๆ
ก็ได้ข้อสรุปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว รอจนคณะทูตกลับไปถึงแคว้น รายงานให้

ราชสำนักและกราบทูลให้จักรพรรดิของพวกเขามั่นคงทรงทราบเพื่อยืนยัน เป็นลายลักษณ์อักษรพร้อมด้วยตราลัญจกร ข้อสรุปก็จะมีผลอย่างเป็นทางการ

แผนและกลยุทธ์ที่ตกลงกันนี้มีสาระสำคัญว่าให้ทุกแคว้นใน จงหยวนส่งทหารไปทุ่งร้างอีกครั้งในปีหน้า ทั้งยังจะเพิ่มจำนวนทหาร และความแข็งแกร่งของหน่วยพลาธิการให้มากขึ้น นอกจากนี้ แคว้น ต้าถังยังถูกร้องมิให้ยื่นดูอยู่ด้านข้างเฉกเช่นเดียวกับครั้งก่อน แต่จะ ต้องส่งขุมกำลังที่แท้จริงออกมา

สาเหตุที่ต้องขอให้แคว้นต้าถังลงแรงอย่างจริงจังเพราะบัดนี้ สถานการณ์ในทุ่งร้างทวีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น หลังชาวฮวงป๊กหลัก หยั่งเท้าได้เพียงแค่นี้ปีก็มีความแข็งแกร่งอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้ง ราชสำนักจู้จิ้งที่ในการศึกครั้งก่อนถูกแคว้นต่างๆ ในจงหยวนใช้อุบาย จนต้องสูญเสียกำลังคนไปมาก ในที่สุดก็ถูกคิดได้ เริ่มรู้หลบหนีขึ้นเขา รู้ลึกเป็นหาง และพยายามที่จะล้างแค้นให้กับความอัปยศอดสูที่ถูก หลอกใช้ด้วย

ชาวฮวงขึ้นเหนือไปนานแล้ว คนเถื่อนต่างหากที่เป็นเจ้าของ ดินแดนแถบนี้ในช่วงเวลาหนึ่งพันปีที่ผ่านมา! นี่คือการคิดของ ราชสำนักจู้จิ้ง

แม้ราชสำนักจู้จิ้งจะสูญเสียกำลังคนไปมาก แต่ด้วยความ คืบเคยกับภูมิประเทศในทุ่งร้าง หากต้องสู้รบติดพันกับแคว้นต่างๆ ในจงหยวนขึ้นมาจริงๆ ต่อให้สู้ไม่ชนะก็ยังสามารถหลบหนีขึ้นเขา หมินซานอันกว้างใหญ่ได้ แค้นนี้กองทัพรวมจากจงหยวนก็ยากที่จะทำ อะไรพวกมันแล้ว

สิ่งที่แคว้นต่างๆ ในจงหยวนเป็นกังวลมากที่สุดคือหากทหารม้า

ของราชสำนักจี้จี้ตั้งตกอยู่ในสถานการณ์ที่มีความสูญเสียมากเกินไป ก็เป็นไปได้ที่พวกมันจะละทิ้งเกียรติและศักดิ์ศรีหันไปสวามิภักดิ์ต่อ ราชสำนักจินจี้

ช่วงเวลาสิบปีที่ผ่านมา ราชสำนักจินจี้เอาแต่เก็บตัวเจียบจน แทบถูกผู้คนในจงหยวนลืมเลือนไป ทว่าบรรดาขุนนางชั้นผู้ใหญ่และ บุคคลสำคัญของแต่ละแคว้นล้วนตระหนักดี ที่กล่าวกันว่าแสนยานุภาพ ของแคว้นหนานจินเป็นอันดับสองในปฐพี แท้ที่จริงตำแหน่งที่วานี้สมควร เป็นของราชสำนักจินจี้มากกว่า

ราชสำนักจินจี้มีทหารม้าที่มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด มีม้าพันธุ์ดีมาก ที่สุด และมีหมอม้ามากที่สุด หากไม่ติดว่ามีเขาหมินซานขวางกั้น ฉานอวี๋ ที่หัวหาญและปรีชาสามารถติดต่อกันหลายรุ่นคงรวบรวมทุ้งร้างให้ เป็นปึกแผ่นไปนานแล้ว

และหากมิใช่เพราะหลายร้อยปีมานี้ทางทิศใต้มีแคว้นต้าถังคอยยัน และคุมเชิงเอาไว้ ทหารม้าราชสำนักจินจี้อาจจะกวาดล้างจงหยวน หรือไม่กี่อาจจะบุกทะลุไปถึงเชิงเขาเถาซานของแคว้นซีหลิงแล้วก็ได้

เมื่อเผชิญหน้ากับคำขอร้องอย่างขุ่นเคืองของคณะทูตจากแคว้น อื่นๆ ในที่สุดทูตแคว้นต้าถังก็เห็นด้วยกับการลงนามในแผนการ ฉบับนี้ เหตุผลหนึ่งเป็นเพราะแรงกดดันจากอาศรมเทพแห่งซีหลิง ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งกว่ากลับเป็นกลยุทธ์ในการทำสงคราม ของแคว้นต้าถังเอง

เทือกเขาเทียนชี่กับเทือกเขาหมินซานอันที่จริงเป็นเทือกเขา เดียวกันที่ทอดตัวยาวเป็นหมื่นลี้ ฝ่าทะลุดินแดนตอนเหนือของแผ่นดิน ใหญ่และแบ่งทุ้งร้างอันกว้างใหญ่ไพศาลออกเป็นสองส่วน โดยตรงกลาง ถูกหุบเขาลึกแคบตัดแบ่งออกเป็นเหนือกับใต้ ชาวจงหยวนคุ้นเคย

กับการเรียกเทือกเขาที่ถูกตัดแบ่งนี้ว่าหมีนซานเหนือและหมีนซานใต้ ในขณะที่พวกคนเถื่อนกลับเรียกเทือกเขาทางทิศเหนือว่าเขาเทียนชี่

หากราชสำนักจู้จั้งคิดร่วมมือกับราชสำนักจินจั้งทำสงครามกับ จงหยวนจริง เช่นนั้นทหารม้าของพวกมันก็จะต้องอาศัยเส้นทางตรง หุบเขานี้ในการติดต่อส่งข่าว ทว่าทางทิศตะวันตกของหุบเขากลับมีเมือง ที่มีคูน้ำล้อมรอบของแคว้นต้าถังตั้งอยู่

เมืองนี้ตั้งอยู่สุดขอบอาณาเขตของแคว้นต้าถัง ทั้งยังเป็นเมืองที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด แคว้นต้าถังสิ้นเปลืองกำลังคนและกำลัง ทรัพย์ไปมากในการสร้าง ฉางอันจึงยอมมิอาจให้เมืองที่ว่านี้ได้รับการ คุกคามใดๆ ไม่ว่าจะการคุกคามนี้จะมาจากใครหรืออะไรก็ตาม

บรรดาทูตหลังจากทำหน้าที่ของตัวเองเสร็จสิ้นลง บางส่วนก็เข้าเมือง ไปร่วมงานเฉลิมฉลอง บางส่วนก็รีบเร่งเดินทางกลับไปยังแคว้นของตน เพื่อรายงานผลของการปรึกษาหารือ

ผู้ฝึกมานจากแต่ละสำนักยังคงพำนักอยู่ภายในวัด หากเป็นปี ก่อนๆ คนเหล่านี้จะต้องติดตามบุคคลสำคัญของแคว้นตัวเองจากไปด้วย แต่ปีนี้สถานการณ์กลับเปลี่ยนแปลงไป เพราะพวกมันต้องรอให้บุคคล สำคัญที่พำนักอยู่ในวิหารด้านหลังเอ่ยปากก่อน คนเหล่านี้ได้แก่ เจิงเซี่ยนเซียงยอดคนด้านรัฐะตาดจากศาลากระบี่ ชวีนี่หม่าตี๊กูกกับ ผู้ส่งมายบุปผาลู่เงินจยาแห่งแคว้นเยวี่หลุน เจ้าคณะหอนิยจาก วัดเสวี่ยนคง และตัวแทนจากสถานศึกษากับอาศรมเทพแห่งซีหลิง

ตัวแทนของสถานศึกษาย่อมต้องเป็นหนึ่งเซวี่ย ส่วนตัวแทน ของอาศรมเทพแห่งซีหลิงนั้นเดิมทีก็คือซังซัง เพียงแต่ตอนนี้นางยัง ไม่ได้รับการแต่งตั้งอย่างเป็นทางการ มีเพียงแค่นายที่อาศรมเทพมอบให้ ที่สำคัญคืออาศรมเทพรู้ดีว่าเทวีแห่งแสงสว่างต้องไม่มีทางสนใจเรื่อง

พวกนี้ ดั่งนั้นจึงส่งเสณกวนคนหนึ่งมาช่วยเหลือ

เสณกวนผู้นี้หนึ่งเซวียรู้จักเป็นอย่างดี เพราะมันก็คือเจงลี่เสวีย
หัวหน้าหน่วยโองการฟ้าผู้มีผมเป็นสีเงินยวง

หนึ่งเซวียพอเห็นเป็นเจงลี่เสวียก็กล่าวดักคอ

"หากซังซังพูดอะไรออกมา เจ้าจะเชื่อฟังนางจริงๆ นะหรือ ไป
หลอกเด็กเถอะ"

เจงลี่เสวียยิ้มน้อยๆ

"หากเทวีแห่งแสงสว่างแสดงความคิดเห็น ข้าย่อมต้องเคารพ
ความคิดเห็นของนาง อีกอย่าง ข้าเชื่อว่าไม่มีผู้ใดในอาศรมเทพกล้า
คัดค้านความคิดเห็นของนางเช่นกัน"

"พูดเสียน่าฟัง แต่คำพูดเหล่านี้ที่หลังพูดให้น้อยลงได้หรือไม่
หรือไม่พูดเลยจะดีกว่า"

ถึงตรงนี้หนึ่งเซวียก็จ้องตาเจงลี่เสวีย ถามว่า

"เจ้าน่าจะได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับข้ามาบ้างแล้ว?"

สีหน้าของเจงลี่เสวียสงบนิ่งขณะตอบ

"ก็พอได้ยินมาบ้าง"

หนึ่งเซวียถาม

"แล้วเชื่อหรือไม่"

เจงลี่เสวียยิ้มน้อยๆ

"ไม่รู้ลึ"

"แล้วดำเสณกวนหน่วยโองการฟ้าเล่า"

เจงลี่เสวียส่ายหน้า

"ข้าจะไปรู้ได้อย่างไร"

หนึ่งเซวียยกไหล่

"เช่นนั้นหากวันหน้ากล้ามีคนในนิยายเต่าพูดว่าข้าคือบุตรของ
หมิงหวัง ก็อย่าโทษข้าที่จะไม่เกรงใจก็แล้วกัน"

เฉิงลี่เสวี่ยถอนใจดังเฮือก

"หากเจ้าไม่พูดขึ้นมาเอง แล้วใครจะกล้าพูดใส่หน้าเจ้ากันเล่า"

หนึ่งเซวี่ยยิ้มเย็น

"การพูดพล่อยรังแต่จะนำภัยมาสู่ตัว ข้าก็แค่เตือนพวกเจ้าเท่านั้น"

เฉิงลี่เสวี่ยถอนใจอีกครั้งก่อนล้วงจดหมายฉบับหนึ่งออกมายื่น
ส่งให้

"นี่คือจดหมายจากเจ้าวบลังก์พิพากษา นางกำชับให้ข้าส่งถึง
มือเจ้า"

หนึ่งเซวี่ยตะลึงไปชั่ววูบ หลังรับจดหมายมาเปิดอ่านก็พบว่าเป็น
ลายมือของเยี่ยหงอวีจริงๆ

ในจดหมายเยี่ยหงอวีเขียนถึงเรื่องการไล่ล่าสังหารองค์ชาย
หลงชิงที่นอกด่านทางเหนือของแคว้นเยียนมาตั้งนั้นๆ นางไม่ได้เล่าถึง
เหตุการณ์ฟ้าผ่าริมทะเลสาบให้หนึ่งเซวี่ยฟัง แคบอกว่หลงชิงยังไม่ตาย
มีหน้าข้ายังนำกำลังซึ่งตอนนี้มีจำนวนเพิ่มเป็นหลายสิบคนไปสมทบกับ
คนของราชสำนักจู้จั้งก่อนหลบหนีเข้าทุ่งร้างไป

หลงชิงเอาชีวิตรอดจากกระบี่ของเยี่ยหงอวีไปได้!

นี่ต่างจากที่มันคาดไว้หน้ามือเป็นหลังมือ หนึ่งเซวี่ยมั่นใจว่ระหว่าง
นั้นจะต้องมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น แต่เมื่อเยี่ยหงอวีไม่คิดจะบอกกล่าว
มันก็หมดปัญญาจะคาดเดา

นึกถึงดอกท้อสีดำกับกลิ่นอายโดดเดี่ยวอ้างว้างนั้นแล้ว หนึ่งเซวี่ย
ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที

วันนั้นที่วัดหลงเหลียน หากหลงชิงไม่ถูกเคล็ดวิชาเทาเทียของมัน

ทำให้ตื่นตระหนกจนขวัญกระเจิง คิดแต่จะหนี ไม่น่าว่ามันอาจต้องตาย ด้วยน้ำมือของอีกฝ่ายไปแล้วก็ได้

มันรู้ดีว่าหลงซึ่งในตอนนี้เป็นขี้มดและน่าประหลาดพิเรนทร์เพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเคล็ดวิชาดูดพลังที่แสนจะพิสดารนั้น แม้ในทุ่งร้าง จะไม่มีผู้ฝึกมานิกายเต๋า แต่ก็มีหมอผีอยู่มากมาย ภายใต้สถานการณ์ที่ขาดความระมัดระวังเพราะคิดไม่ถึง หมอผีเหล่านั้นคงไม่แคล้วต้องตกเป็นเหยื่ออันโอชะ ซึ่งก็จะทำให้หลงซึ่งแข็งแกร่งกว่าเดิมยิ่งขึ้นไปอีก

หนึ่งเซวี่ยเริ่มเลื่อมใสศรัทธาตัวเอกคนนี้ขึ้นมาบ้าง เห็นๆ อยู่ว่าควรตายไปนานแล้ว แต่หลงซึ่งไม่เพียงไม่ตาย กลับยังเปลี่ยนเป็นน่ากลัวขึ้น เมื่อสองปีก่อนเคยมีคนพูดกันว่ามันกับหลงซึ่งคือศัตรูที่โชคชะตากำหนดให้มีอาจอยู่ร่วมโลกเดียวกัน หรือคำพูดนี้จะต้องกลายเป็นจริงในที่สุด

จดหมายของเยี่ยหงอวี่มีสองแผ่น แผ่นที่สองนางวาดรูปกระบี่เอาไว้

หนึ่งเซวี่ยสัมผัสได้ถึงเจตนาารมณ์กระบี้อันน่าสะพรึงกลัวที่แฝงอยู่ในภาพและความรู้สึกหึงหวงใหญ่ไม่ยินยอมพร้อมใจของนางขณะที่วาดจนต้องเพิ่มพ้ำกับตัวเองด้วยหัวใจที่หนาวเหน็บ

"เจ้ารู้ตหน้าเร็วถึงเพียงนี้เซียวหรือ...อย่าเก่งนักได้หรือไม่ ยิ่งเจ้าเป็นอย่างนี้ข้าก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้เรื่อง"

ปากกล่าวเช่นนั้น แต่ในความเป็นจริงมันกลับรู้สึกซาบซึ้งถึงต้นตอในตัวเยี่ยหงอวี่เป็นอย่างยิ่ง พอนางมองทะเลเพลิงกระบี่มหานทีของหลิวไปไปได้ก็สูงขึ้น ก็วาดกระบี่มาบอกให้มันรับรู้ด้วย นี่คงเป็นเพราะนางหวังว่ามันจะฝึกมานิกรุดหน้าได้ช้า ต่อไปจะมีใครต่อใครของหลงซึ่ง

แน่นอน หนึ่งเซวี่ยยังรู้ดีกว่าด้วยนิสัยของเยี่ยหงอวี่ นอกจาก

เหตุผลที่กล่าวไปแล้ว ยังมีเหตุผลที่สำคัญอีกข้อหนึ่ง นั่นคือนางกลัวว่า ฝีมือมันจะถูกลงทั้งห่างเกินไป ครึ่งหน้าเมื่อต้องประมือกัน ความสนุก เราใจจะลดทอนลง

เจิ้งลี่เสวียได้ยื่นที่มันพิมพ์กำกับตัวเองก็ทอดถอนใจ กล่าวด้วย น้ำเสียงขื่นขม

"ตอนพบกันในทุ่งร้าง เจ้ายังไม่บรรลุด่านสุพิศดาร วันนี้ได้พบกัน อีกครั้ง เจ้ากลับกลายเป็นยอดคนด้านรัฐะตาไปแล้ว หากแบบนี้ยังเรียกว่าไม่ได้เรื่อง เช่นนั้นข้ามิสมควรชูดหลุมฝังตัวเองหรือกริ"

หญิงเซวียตบไหล่อีกฝ่าย กล่าวพลอบ

"ผู้ที่รู้จักพอจึงจะพบกับความสุข"

เจิ้งลี่เสวียกล่าวอย่างปลดปลง

"ในที่สุดข้าก็เข้าใจ เพราะเหตุใดองค์ชายหลงชิงหลังพ่ายแพ้ ให้เจ้าที่เมืองฉางอัน กลับไปอาศรมเทพจึงมีแต่ความเคียดแค้นจนมีสภาพเยี่ยงนั้น เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่สูญเสียโอกาสได้เป็นศิษย์ ของจอมปราชาญ์ยอมเท่ากับสูญเสียโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตไป ที่สำคัญ การพ่ายแพ้ให้กับคนอย่างเจ้าช่างเป็นความรู้สึกที่เหลือรับจริงง"

หญิงเซวียกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"จะว่าไปตอนนั้นข้าไม่ได้ทำอะไรเลย เพียงแค่ถามมันว่าจะ กินขนมโก๋หรือไม่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

การชุมนุมที่จัดขึ้นในวิหารด้านหลัง ผู้ฝึกฉานทั่วไปยอมไม่มี คุณสมบัตินี้เข้าร่วม พวกมันได้แต่ต้องรอคอยอยู่อย่างเงียบๆ หรือไม่

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623815.html>